

TERS DOĞUM

Ters Doğum

" Gerçekliğin dokusu, onu algılayanın varlığına göre bükülür."

BÖLÜM 1

Riven, önce ciğerlerine dolan keskin soğuk havayı hissetti. Sonra, sert yastığının kulağında bıraktığı ağrı... Gözlerini zar zor araladığında, yüzüne vuran donuk, gri ışıkla birlikte, arkadaşının her sabah olduğu gibi odayı havalandırmak için aralık bıraktığı pencereden süzülen sesler kulaklarına doldu: şehrin uyanış gürültüsü, otobüslerin hırıltıları, uzaktan duyulan korna sesleri ve pencere pervazına konan serçelerin telaşlı cıvıltıları. Riven, yatağında gerindi. Kasları uyuşmuştu, sanki bütün gece tek bir pozisyonda kalmış gibiydi.

Her sabahki gibi banyoya yöneldi. Aynadaki buğuyu parmaklarıyla sildiğinde, karşısındaki yirmi yaşlarının başındaki genç adamın yorgun ama kararlı bakışlarıyla karşılaştı. Yüzüne soğuk su çarptı, kendini canlandırmak ister gibi. Gözlerinin altındaki hafif koyuluk, belki de dün geceki geç yatmanın iziydi. Yine de, yeni bir güne hazırdı.

Üniversite kampüsünün kalabalığı, her zamanki gibi enerjik bir uğultuyla doluydu. Riven, Filoloji bölümünde okuyordu ve derslerini genellikle ilgi çekici bulurdu. Özellikle dilin derinliklerine indikçe ortaya çıkan karmaşık yapıları üzerine yapılan tartışmalardan keyif alırdı. Bugün, derste, masasına oturduğunda, yanındaki arkadaşına dün geceki futbol maçının yorumunu fısıldadı. "Var ya, o golü nasıl kaçırdılar aklım almıyor," derken, bir yandan da haftaya sevgilisiyle gidecekleri yeni bilim kurgu filmi için içten içe heyecan duyuyordu. Ders boyunca birkaç kez esnedi, dersi dinlerken defterine karalamalar yapmayı seviyordu.

Öğleden sonraki boşluğunu her zamanki gibi kütüphanede geçirdi. Bir

kompozisyonu son teslim tarihinden önce bitirmesi gerekiyordu. Kütüphanenin kalın camları, dışarıdaki şehir gürültüsünü boğuyor, burayı adeta zamanın yavaş aktığı sessiz bir tapınağa çeviriyordu. Sayfaların hışırtısı, ara sıra duyulan hafif öksürük sesleri ve sandalye gıcırtilarından başka tek bir gürültü yoktu. Saatler eriyip giderken, dışarıda gökyüzü yavaşça kararıyor, turuncudan mora çalan tonlar pencerelerden içeri süzülüyordu. Riven termosundan bir yudum bitki çayı aldı. Ekrandaki kelimelere odaklanmaya çalışırken gözlerini ovuşturdu, yorgunluğu iliklerine işliyordu. Nihayet ödevini bitirip "Kaydet" tuşuna bastığında derin bir nefes aldı; omuzlarındaki görünmez yük hafiflemişti.

Akşam, antrenman sonrası duşunu alıp yorgunlukla yurda döndüğünde, sevgilisiyle telefonda konuştu. Onun sesi, günün tüm yorgunluğunu silip süpürüyor, Riven'ın kalbine huzur veriyordu. İki gün sonra, kampüsün en sevdiği, tarihi dokusuyla içini ısıtan bir kafede, köşedeki eski, ahşap masaya oturdular. Camdan dışarıdaki telaşlı öğrenci kalabalığını izlerken kahvelerini yudumladılar. Geleceğe dair planlar yapıyorlardı; mezuniyet sonrası nerede yaşayacaklarını, hangi şehirde öğretmenlik yapacaklarını hayal ettiler. Sevgilisi, her zamanki gibi umutluydu.

Sevgilisi gülümsedi. "Hatırlıyor musun," dedi, "ilk tanıştığımız gün üzerinde yeşil bir tişört vardı. Çok yakışmıştı." Riven duraksadı, kaşları hafifçe çatıldı. Zihninde, o gün giydiği kırmızı tişörtün net görüntüsü belirmişti. Görüntü o kadar canlıydı ki, tişörtün yumuşak kumaşını bile neredeyse parmaklarının ucunda hissediyordu. "Hayır," dedi

şaşkınlıkla, sesi istemsizce yükseldi, "kırmızıydı. Hatta o gün sana 'kırmızı şans rengim' demiştim." Sevgilisi başını yana eğdi, dudaklarında hafif bir tebessüm. "Yanlış hatırlıyorsun, ben eminim, yeşildi. Hatta fotoğrafı bile var." Riven üstelemedi, belki de gerçekten yanlış hatırlıyordu. İnsan bazen en basit şeyleri bile karıştırabilirdi, değil mi? Ama tişörtün rengi zihninde adeta yanıp sönen bir trafik lambası gibiydi; kırmızı ve yeşil arasında gidip geliyordu. Bu küçük detay, onu tuhaf bir şekilde rahatsız etmişti. Birkaç gün sonra, o güne ait çekilen bir fotoğrafı tesadüfen gördü. Üzerindeki tişört gerçekten de yeşildi. Riven'ın nefesi kesildi. Fotoğrafı tekrar tekrar inceledi, her ayrıntısını. Sevgilisinin yüzündeki gülümseme, arkadaki ağaçlar, üzerindeki tişört... Her şey netti. Gözlerini kapattı, zihninde yine o kırmızı tişört belirmişti, sanki inatla oradaydı. Sırtında soğuk bir ürperti hissetti. Sanki bir şeyler, onun en kişisel anılarına bile sızmaya başlamıştı. "Garip," diye düşündü, "uykusuzluktan olsa gerek."

Bir başka gün, üniversitelerarası önemli bir futbol maçındaydılar. Hava soğuktu, tribünler uğulduyordu. Maçın son dakikalarıydı, skor berabereydi ve Riven topla birlikte rakip kaleye doğru hızla ilerliyordu. Kaleciyi geçip şutunu çektiği o kritik anda, etrafındaki her şey bir anlığına dondu. Taraftarların uğultusu kesildi, takım arkadaşlarının bağırışları sustu, hatta kalecinin havada asılı kalan elleri bile hareketsizdi. Top, ayağının ucunda hareketsizdi, sanki zaman nefesini tutmuştu. Riven'ın kalbi göğsünü yumrukluyordu ama çevresinde tam bir sessizlik vardı; zaman bükülmüş gibiydi. Sanki saniyeler değil, uzun bir zaman geçmişti. Sonra bir anda her şey normale döndü, sesler geri

geldi, top ağlarla buluştu ve Riven kendini gol sevincini yaşayan takım arkadaşlarının kucağında buldu. Terden sırılsıklam olmuştu, ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "İnanılmaz bir andı, resmen zamanı durdurdun!" dedi takım kaptanı omzuna vurarak, kahkahalarla. Riven başını salladı, "Evet," dedi, "inanılmazdı." İçten içe, o anlık sessizliğin ve donmanın sebebini merak ediyordu; bu, sadece maçın heyecanından kaynaklanan bir adrenalin patlamasıyla açıklanamazdı. "Belki de sadece maça çok odaklandım," diye düşündü, omuz silkti.

Bir öğleden sonra, derste, profesör Shakespeare'in bir sonesini incelerken, Riven bir anda sınıftaki her kokuyu ayrı ayrı almaya başladı: Yanındaki öğrencinin parfümünün aşırı tatlı, neredeyse mide bulandırıcı kokusu, tahtadaki tebeşir tozunun hafif acımsı kokusu, dışarıdan gelen bahar yağmurunun taze toprak kokusu, hatta profesörün yeni demlenmiş kahvesinin buharı... Hepsi o kadar keskin ve yoğun ki, zihni dolup taştı. Sanki burnuyla değil, tüm bedeniyle kokluyordu; dünya üzerindeki tüm kokular üzerine yığılmış gibiydi. Başını ellerinin arasına aldı, bir an için dengesi bozuldu. Midesi kasıldı, başı dönüyordu. Birkaç saniye sonra koku bombardımanı durdu. Yutkundu, boğazı kurumuştu. Öğleden sonraki son ders bitince rahat bir nefes aldı ve kendini dışarı attı. Hava hafif serindi, yüzüne çarpan rüzgar iyi geldi. "Sanırım fazla yorulдум," diye mırıldandı kendi kendine, bunu da günlük stresine bağlayarak.

O akşam, kampüste bir arkadaşıyla yürürken, yanlarından geçen bir grup öğrencinin hararetli bir tartışmasını duydu. Bir kulüpten oldukları belliydi, sesleri yükseliyordu. Riven'ın yanında yürüyen arkadaşı o

gruba doğru bakarak hafifçe alaycı bir tonla fısıldadı: "Şu inançlar da enteresan, değil mi? Binlerce yıldır insanlar durmadan aynı soruyu sorup duruyor: 'Biz nereden geldik?' Belki de hiç cevabı yok." Riven arkadaşına cevap vermedi. Sadece yürüdü. İçinde, anlam veremediği küçük tuhaflıkların, garip tesadüflerin birikmeye başladığını hissediyordu. Henüz bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Sadece zihninin ona küçük oyunlar oynadığını düşünüyordu. Hayatındaki rutin akışın içinde, bunlar sadece minik, açıklanamayan sapmalar olarak kalıyordu.

BÖLÜM 2

Riven üniversitedeki son yılında, öğretmenlik stajı ve mezuniyet telaşı nedeniyle, bir yandan da özel hayatındaki çalkantılarla zor zamanlar geçirdi. Sevgilisiyle, geleceklerine dair artan belirsizlikler ve farklılaşan yollar yüzünden, üzücü ama kaçınılmaz bir şekilde ayrıldılar. Riven için ağır bir darbeydi. Kalbinde hissettiği boşluk, günlük rutinine bile yansıyor. Uzun süre ciddi bir ilişkiye adım atmaktan kaçındı, kendini derslerine ve futbol takımına daha çok verdi; sahanın yeşili, bir nebze olsun ruhunu sakinleştiriyordu.

Mezuniyetin ardından Riven, şehrin saygın özel kolejlerinden birinde öğretmenliğe başladı. Mesleğinin ilk yılları zorluydu. Sınıf yönetimi, müfredatın ağırlığı ve veli toplantıları... Her gün yeni bir meydan okumaydı. Öğretmenler odasının boğucu havası, yorgunluğunu artırıyor. Akşamları çoğu zaman bitap düşüyor, sabahları ise alarmin sesiyle zorla uyanıyordu. Derslerini elinden gelen en iyi şekilde vermeye çalışıyor, öğrencileriyle iyi bir bağ kurmak için çabalıyordu. Hafta sonları ise spor salonuna gidiyor ya da arkadaşlarıyla basit buluşmalar ayarlıyor, kendini fazla yormadan dinlenmeye çalışıyordu. Hayatının bu yeni, ama bir o kadar da rutin akışı içinde, o tuhaf anlar beklenmedik zamanlarda, aniden ortaya çıkmaya devam etti.

Bir sabah, okula giderken cüzdanını evde unuttuğunu fark etti. Telaşla geri döndüğünde, masanın üzerindeki cüzdanının yanında duran otobüs kartının aslında hiç kullanmadığı, eski, süresi dolmuş bir kart olduğunu

gördü. Oysa bir önceki gün aynı kartla otobüse binmişti, hatta tam basmıştı, çok net hatırlıyordu. Kaşlarını çatı, elindeki kartı inceledi, üzerindeki tarihler net bir şekilde geçmiş gösteriyordu. "Garip," diye mırıldandı. Cüzdanını alıp hızla evden çıktı, ama kalbi hızla atıyordu. Bu küçücük olay bile, günün sıradan akışını bozmaya yetmişti.

Bir başka sefer, okul koridorunda bir öğrenciyle konuşurken, dışarıdaki bahçeden gelen çocuk sesleri bir anlığına inanılmaz derecede yükseldi ve netleşti. Her kahkaha, her ayak sesi, hatta uzaklardaki kuş cıvıltıları bile kulaklarında yankılanıyordu. Sanki sesler bir anda çoğalmış, dünyanın tüm sesleri üzerine yığılmış gibiydi. Riven, konuşmayı durdurdu, gözlerini kırptırdı. Öğrenci fark etmemiş gibiydi, gözlerini ona dikmiş cevabını bekliyordu. Sesler, bir saniye sonra normale döndü. Riven öksürdü, "Ne diyorduk?" diye sordu, sesi hafifçe çatlamıştı. İçinden "Yine mi ben?" diye geçirdi.

En tuhafı ise, bir gece rüyasında gördüğü sahneydi. Koyu, boş bir uzayda tek başına süzülüyordu. Etrafında hiçbir şey yoktu, sadece dipsiz bir karanlık. Sonra yavaş yavaş, küçük ışık noktaları belirginleşmeye başladı. Önce uzakta, sonra yakında, birer birer beliriyorlardı. Gözlerini açtığı anda, soğuk terler içindeydi. Odanın tavanına baktı, kalbi hala hızla atıyordu. Rüwayı aklından atmaya çalıştı ama o boşluğun ve yavaşça beliren ışıkların hissi peşini bırakmadı. "Sadece bir rüya," diye tekrarlardı kendine, ancak bu rüyalar artık sıradan kâbuslardan farklı bir his bırakıyordu zihninde.

Bunlar, artık Riven'in zihnindeki gariplikler olmaktan çıkıp, aklına takılan, rahatsız edici sorulara dönüşmeye başlamıştı. Onları kimseye anlatmıyordu, çünkü nasıl açıklayacağını bilmiyordu, hatta anlatmaya kalksa kimsenin anlamayacağından emindi. Her seferinde, bu anlar son bulduğunda, hayatın rutin akışına geri dönüyordu. Ancak zihninin bir köşesinde, o görünmez çatlaklardan sızan belirsizlik, giderek büyüyordu. Riven, "Bana ne oluyor?" diye merak ediyordu.

BÖLÜM 3

Riven'in hayatının bu evresi, otuzlu yaşlarının başlarına denk geliyordu. Kolejdeki öğretmenlik kariyeri düzene girmiş, öğrencilerle kurduğu bağlar güçlenmişti. Rutin bir hayat sürüyordu, yine de içindeki o tuhaflık hissi onu asla tam olarak terk etmemişti. Zaman zaman, yine o tanıdık belirsizlikler, anıların aniden farklılaştığı anlar yaşanıyor, duyuları bazen gereğinden fazla keskinleşiyordu. Yine de bunları yorgunluğa, bazen de sadece garip tesadüflere yoruyordu. Kendi kendine, "Herkesin başına böyle şeyler gelir, değil mi?" diye mırıldanıyordu.

Bir akşam, en yakın arkadaşıyla bir kafede oturmuş, güncel olaylar hakkında sohbet ediyorlardı. Dışarıda hafif bir yağmur çiseliyordu, camlara hafifçe vuruyordu damlalar. Konu, hiç beklenmedik bir anda, dünyadaki ölümlerin artışı ve yaşamın kırılganlığına geldi. Arkadaşı, "Düşünsene," dedi, kahvesinden bir yudum alırken, "bir anda yok oluyorsun. Sonsuza dek. Geriye ne kalıyor? Sadece anılar... O da seni hatırlayanlar var oldukça." Riven, arkadaşının sözlerini dinlerken, içinde derin bir ürperti hissetti. Hiçbir zaman ölümü bu kadar yakından, bu kadar somut bir son olarak düşünmemişti. O andan itibaren, zihni ölümün varlığıyla, "son" kavramıyla meşgul olmaya başladı. Yaşamın bir gün biteceği düşüncesi hayatın kırılganlığını daha da belirginleştiriyordu.

Birkaç hafta sonra, Riven'in telefonu çaldı. Arayan, üniversiteden eski bir arkadaşındı. Sesinde garip bir titreme vardı. Konuştukça Riven'in yüzündeki renk soldu, eli titredi. Eski sevgilisinin vefat ettiğini öğrendi.

Trafik kazası... Haberin şokuyla dünya sanki etrafında dönmeye başladı. Eski anılar, paylaşılan gülüşler, hayaller, hepsi bir anda canlı bir film şeridi gibi canlandı zihninde. Ve şimdi, hepsi son bulmuştu. Bu, Riven'ın bugüne dek deneyimlediği en büyük kayıptı. Kalbi öyle şiddetli atıyordu ki, göğüs kafesini kıracak sanmıştı.

Bu trajik olay, Riven'ı psikolojik olarak derinden etkiledi. Günler, haftalar boyu ne yese tadını alamıyor, uykuya dalamıyordu. Gözlerinin altı morarmış, yüzündeki canlılık tamamen kaybolmuştu. Etrafındaki dünya, sanki renklerini yitirmişti. Eski sevgilisiyle olan tüm anıları zihninde dönerken, o tişört meselesi yine aklına takıldı. Kırmızı mıydı, yeşil miydi? Şimdi bir önemi kalmış mıydı? O anıların hangisi gerçektir? Bu soru, şimdi çok daha ağır bir yükü getiriyordu. Bu ani kayıp, zaten var olan hafıza karışıklığını ve gerçeklik algısındaki küçük sapmaları çok daha büyük, acı verici bir boyuta taşımıştı. Riven, zihnindeki bu soruların ağırlığı altında eziliyordu; her şey belirsizleşiyordu.

BÖLÜM 4

Eski sevgilisinin ölümü, Riven'in dünyasında deprem etkisi yarattı. Zaten hafızasındaki o küçük çatlaklar ve gerçeklik algısındaki belirsizliklerle boğuşan zihni, şimdi ölümün soğuk gerçekliğiyle kasıp kavruluyordu. Günlük hayatı aksamaya başladı. Kolejdeki derslerini aksatıyor, öğrencileriyle eskisi gibi bağ kuramıyordu. Defterleri, notlardan çok, anlamsız karalamalarla doluydu. Yemek yiyor, uyuyor ama bunların hiçbirinden tat alamıyordu. Gözlerinin altı morarmış, yüzündeki canlılık kaybolmuştu. Geceleri rüyaları kabuslara dönüşüyor, gündüzleri ise boş bakışlarla etrafı süzüyordu. Sanki dünyanın tüm ağırlığı omuzlarına binmişti ve her şey gri bir sise bürünmüştü.

Çevresindeki insanlar, onun bu değişimini fark etmeye başladı. Arkadaşları endişeleniyor, meslektaşları fısıldaşıyordu. En sonunda, Riven'in giderek artan depresif hali ve uyku bozuklukları, onu bir uzmana yönlendirdi. Terapi seansları başladı, ardından ilaç kullanmaya başladı. Ancak ne ilaçlar ne de terapi, zihnindeki o kemirici soruları durduramıyordu. Aksine, ilaçların etkisiyle zihni daha da bulanıklaşıyor, zaten akışkan olan gerçeklik algısı iyice karmaşıklaşıyordu.

Bir süre sonra, durumu kötüleşti ve bir psikiyatri servisinde yatmak zorunda kaldı. Beyaz duvarlar, koridorlardaki sessizlik ve düzenli ilaç saatleri... Riven, günlerini bir boşluk içinde geçiriyordu. Kendi zihnine bile güvenemez hale gelmişti. "Ya her şey benim kafamdaysa?" diye düşünüyordu. "Ya bu tuhaflıklar, sadece bozuk bir zihnin oyunuysa?"

Aynaya baktığında, tanıdık ama yabancı bir yüz görüyordu; sanki o aynadan bakan kendisi değil, ama bir o kadar da kendisiydi. Tükenmiş, yorgun ve kaybolmuştu.

Ancak tam da bu akıl karışıklığının ve umutsuzluğun içinde, çevresindeki tuhaflıklar ve tesadüfler garip bir şekilde Riven'a odaklanmaya başladı. Servisteki kitaplıkta, daha önce hiç görmediği bir kitabın sayfalarını, açtığı anda rastgele bir cümleyle karşılaşıyordu: "Gerçekliğin dokusu, onu algılayanın varlığına göre bükülür." Diğer hastaların sakinleşmek için kullandığı bir mandala kitabında, dairelerin tam ortasında, kendi çocukluk çizimlerine benzeyen, küçücük bir motifle karşılaşıyordu. Koridordaki televizyonda haberler izlerken, ekranda beliren rastgele bir sayı dizisi, onun doğum tarihiyle aynı çıkıyordu. Bu olaylar, artık tesadüfü aşan, neredeyse kişisel bir mesaj taşıyordu. Sanki duvarlar, odadaki eşyalar, televizyondaki görüntüler, hepsi onunla konuşuyordu, ona bir şeyler fısıldıyordu.

Zihnini toplayabildiği kadarıyla, bu ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Her ne kadar zihni sisli ve bulanık olsa da, içinde bir yerlerde, tüm bu tuhaflıkların ve kendi yaşadıklarının ardında muazzam bir sır yattığına dair güçlü, sarsıcı bir his vardı. Ve bu sırrın anahtarı, hem kendisinde hem de etrafındaki tesadüflerde gizliydi. Riven, bu hissin peşinden gitmeliydi, başka yolu yoktu.

BÖLÜM 5

Psikiyatri servisindeki günler, Riven için dış dünyadan kopuk, zamanın bulanık aktığı bir tünel gibiydi. İlaçların ve terapinin etkisiyle zihni uyuşmuş gibiydi, ama yine de çevresindeki tesadüfler onu yalnız bırakmıyordu. Hastane koridorunda yürürken, duvardaki yıpranmış bir tabloda, daha önce hiç dikkatini çekmeyen küçük bir detayın – tablonun sol alt köşesindeki bir imzanın – kendi el yazısına şaşırtıcı derecede benzediğini fark etti. Otoparktaki rastgele bir plaka numarasında, kendi doğum tarihinin tersten yazılmış halini okudu. Bu tür olaylar o kadar sık ve kişisel hale gelmişti ki, artık onları tamamen halüsinasyon olarak görmekte zorlanıyordu. Zihni her ne kadar bulanık olsa da, bir şekilde bu ipuçlarını birleştirmeye, bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Bir gece, uykudan uyandı. Oda zifiri karanlıktı, ama Riven'in bilinci şaşırtıcı derecede açıktı. Tavanı seyrediyordu. Hiçbir düşünce yoktu zihninde, sadece bir boşluk. Sonra, odanın tüm sesleri – dışarıdaki ambulans sireni, hemşirenin ayak sesleri, yan odadaki hastanın mırıltısı – bir anlığına keskinleşti. Tıpkı eskiden yaşadığı anlardaki gibi. Ama bu kez, koku, ses, görüntü, hepsi birbiriyle kaynaştı. Sanki odadaki her nesne, her zerrecik, onunla birlikte soluk alıp veriyordu. Daha önce hissettiği o garip "bağlantı" hissi, şimdi dayanılmaz bir yoğunluğa ulaşmıştı. Her şey, her an, onun varlığıyla iç içeydi.

Gözlerini kapattı. Zihninde tanıdık bir manzara belirdi: Çocukluğundan kalma bir anı. Güneşli bir öğleden sonrası, parkta salıncakta sallanıyor.

Annesi arkadan itiyor, babası gülümsüyordu. Sonra bu resim, tıpkı kırık bir ayna gibi çatladı. Anı parçalara ayrıldı, dağıldı. Gördüğü yüzler belirsizleşti, parkın renkleri soldu. Sanki o an gerçekte hiç yaşanmamıştı. Riven sadece bir şekilde hatırlıyor gibiydi. Sonra, bu anının yerini yeni bir görüntü aldı. Daha da net, daha da gerçek bir görüntü.

Sonsuz, ışıltılı bir boşluk. Karanlık ve hiçlik değil, saf enerjiyle dolu bir boşluk. Ve o boşluğun tam merkezinde, bir ışık noktası: Kendisi. Riven. Sonra, o ışıktan yayılan bir dalga, boşluğu doldurmaya başladı. Her dalgayla birlikte, atomlar oluşuyor, galaksiler dönmeye başlıyor, yıldızlar parlıyor, gezegenler şekil alıyordu. Her şey onunla birlikte var oluyordu. Gördüğü her şey, duyduğu her ses, hissettiği her koku, o tek bir an ile birlikte beliriyordu.

Gözlerini açtı. Oda hala karanlıktı. Ama Riven, artık emindi. Tişörtlerin neden renk değiştirdiğini, zamanın neden büküldüğünü, anıların neden tutarsız olduğunu anlamıştı. Çünkü tüm bunlar, onun varoluşunun birer yankısıydı. Her şey, onunla birlikte başlamıştı. O gün o yurt odasında gözlerini açtığı an, o gün arkadaşının odayı havalandırmak için açtığı pencereden giren soğuk havayla ciğerlerinin dolduğu an, onun 20'li yaşlarında bir yetişkin olarak varoluş anıydı. Ve o an aslında aynı zamanda içinde bulunduğu tüm bu evrenin de varoluş anıydı. Anne babası, çocukluk anıları, arkadaşlıkları, ilk aşkı, bu oda, bu hastane, bu şehir, bu evren... Hepsi, onunla birlikte ters doğmuştu.

Zihnindeki tüm sis dağılmıştı. Sanki milyarlarca yıllık bir bilmece, tek bir anda çözülmüştü. Yatağında doğruldu. Dışarıdaki şehrin sesleri geri

gelmişti. Ama şimdi, o seslerde farklı bir melodi duyuyordu. Sanki her şey, onunla birlikte nefes alıyor, onunla birlikte yaşıyor, onunla birlikte var oluyordu. Riven, odasının penceresinden dışarıdaki geceye baktı. Yıldızlar her zamankinden daha parlak görünüyordu. Onlar, onun birer parçasıydı. Daha önce yaşadığı tüm acılar, tüm kayıplar, tüm varoluşsal sancılar şimdi yeni bir anlam kazanmıştı. Bu evren, onunla birlikte var olmuştu.

BÖLÜM 6

Riven'in zihni, çok daha büyük bir resmin parçalarını birleştirmeye başladı. Eğer bu evren onunla birlikte var olduysa, diğer insanlar? Onlar da kendi evrenleriyle birlikte mi var olmuşlardı? Belki de her bir bilinç, kendi varoluşuyla birlikte, kendine özgü bir evren yaratıyordu. Ve bu sayısız evrenler, birbirine hiç dokunmadan, birbirinin varlığını bile hissetmeden, yan yana var oluyorlardı. Tıpkı farklı frekanslarda yayın yapan radyo dalgaları gibi... Ya da bazen aynı frekansı yakalayanların evreni bir süreliğine ya da sonsuza dek birleşiyordu. Riven'in gözlerinde bir parıltı belirdi. Bu belki yaşadığı tuhaflıkları ve tesadüfleri ve birçok şeyi açıklayabilirdi. Bu, bir son değil, sonsuz bir başlangıçtı; varoluşun çok daha geniş, şaşırtıcı bir düzeniydi.

Riven, sessizce yatağında oturdu. Gece ilerliyordu. Parmaklarını havada hafifçe oynattı; sanki görünmez ipliklerle bir şeyleri kontrol ediyor, evrenin akışına ince dokunuşlar yapıyordu. Belki de bu yeni farkındalıkla, artık sadece bir izleyici değil, aynı zamanda kendi gerçeğinin bir yaratıcısıydı. Gözleri, pencereden görünen yıldızlara odaklandı. Onlar, artık uzaktaki parıltılar değil, onun kendi sonsuzluğunun birer parçasıydı.

- Son -